

ปลาบู่ทอง

นำเสนอเมื่อ : 10 ก.ค. 2552

ปลาบู่ทอง

ชายผู้หนึ่งชื่อ **นายทอง** เป็นชาวบ้านเมืองพาราณสี นายทองมีภรรยา ๒ คน ชื่อ **ขนิษฐา** และ **ขนิษฐิ** ขนิษฐาเป็นผู้ที่มีจิตใจเมตตา โอบอ้อม ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ขนิษฐามีลูกสาวที่สวยน่ารัก ๑ คน ชื่อ **เอื้อย** ซึ่งเป็นเด็กสาวที่มีจิตใจดีงาม **ขนิษฐิ** ภรรยาอีกคนหนึ่งของนายทอง เป็นผู้มีจิตใจหยาบกระด้าง อิจฉาริษยาขนิษฐาและเอื้อย อยู่ตลอดเวลา ขนิษฐิมีลูกสาววัยไล่เลี่ยกับเอื้อย ๒ คน ชื่อ **อาย** กับ **อี่** ซึ่งอุปนิสัยและจิตใจเช่นเดียวกับผู้เป็นแม่ ขนิษฐิและลูกสาวทั้งสองมักหาโอกาสก่อกวนแกล้งรังแกขนิษฐาและเอื้อยโดยหวังกำจัดให้พ้นไปจากบ้าน

วันหนึ่งนายทองออกไปจับปลาตั้งแต่เช้าจนเที่ยงได้ปลาบู่มาหนึ่งตัว จึงนำมาบ้านให้ขนิษฐาทำ ตมย่ำปลาบู่ ขนิษฐาพยายามขอชีวิตปลาบู่ไว้แต่ไม่สำเร็จ จึงทำทีว่าจะฆ่าปลาบู่แล้วแกล้งปล่อยให้หนีลงน้ำไป นายทองและขนิษฐิโกรธจัดจับขนิษฐาลงเรือบังคับให้ออกไปจับปลากลับมาทำอาหาร แต่ขนิษฐาไม่สามารถ จับปลาได้ ซ้ำยังประสบอุบัติเหตุจนตกจากเรือจมน้ำเสียชีวิตไป ขนิษฐิอยู่บนบานเห็นขนิษฐาตกน้ำก็ดีใจ และไม่ใ้ช่วยเหลือแต่อย่างใดเอื้อยกลับบ้านในตอนเย็นและทราบว่

แม่ตกน้ำหายไปก็ร้องไห้เศร้าโศกเสียใจ

ด้วยผลแห่งกรรมดีที่ขนิษฐากระทำไว้
เทวดาจึงยอมให้ขนิษฐาซึ่งเป็นนางฟ้าอยู่บนสวรรค์กลับลงมาอยู่ใกล้ๆ
เอื่อยในร่างของปลาบู่ทอง
เมื่อเอื่อยรู้ว่าแม่กลับมาเกิดเป็นปลาบู่ทองอยู่ที่ทำน้ำก็ดีใจ
ทุกวันเอื่อยจะมาพูดคุย และนำอาหารมาให้แม่ปลาบู่ทอง ขนิษฐาและๆ
สงสัยที่เห็นเอื่อยมีความสุข จึงสะกดรอยตามเอื่อยจนรู้ เรื่องปลาบู่ทอง
และวางแผนฆ่าแม่ปลาบู่ทองได้สำเร็จ
แม่เปิดเก็บเกล็ดปลาบู่ทองได้และนำมาให้เอื่อย
ขณะเดียวกันขนิษฐาก็อ่อนวอน เทวดาขอลงมาอยู่กับลูกอีก
เอื่อยนำเกล็ดปลาไปฝังไว้ในดิน เทวดาสงสารขนิษฐาจึงแปลงร่าง
ให้กลายเป็นตนมะเขือ

ต่อมาขนิษฐาสงสัยว่าตนมะเขือที่มีผลหวานอร่อยคือขนิษฐากลับมาเกิด
จึงทำลายตนมะเขือทิ้งไป บังเอิญอีทำลูกมะเขือหล่นลงไปใต้ถุนบ้าน
ปูนาซึ่งเป็นเพื่อนของเอื่อยเก็บได้ จึงนำไป ให้แม่เปิด
เอื่อยได้รับลูกมะเขือจากแม่เปิดก็แอบไปฝังที่ชายป่า
เทวดายอมให้ขนิษฐาลงมาอยู่กับลูกอีกครั้งเป็นตนโพธิ์เงินโพธิ์ทอง
ซึ่งเมื่อตอมลมก็จะบังเกิดเสียงไพเราะดังกรังกรังกรัง
เอื่อยก็มีโอกาสมาหาแม่ที่เป็นตนโพธิ์เงินโพธิ์ทองได้ทุกวันโดยสามแม่
ลูกไม่สงสัย

วันหนึ่งพระเจ้าพรหมทัตผู้ครองกรุงพาราณสีเสด็จประพาสย่านหัวเมือง
เพื่อเยี่ยมเยียนราษฎร เมื่อมาถึงชายป่า
ทรงสดับเสียงกรังกรังที่ไพเราะ จึงทรงมาออกตามหาที่มาของเสียง
จนพบตนโพธิ์เงินโพธิ์ทองและเอื่อย เอื่อยตกใจวิ่งหนีไปก่อน
พระเจ้าพรหมทัตมีพระราชประสงค์จะนำตนโพธิ์ไปปลูกในวัง
แต่ก็ไม่สามารถนำไปได้

จึงทรงประกาศว่าผู้ที่เคลื่อนย้ายต้นไม้อะไรจะได้รับการวัลอย่างงาม

วันรุ่งขึ้นมีคนมาแสดงตัวเป็นเจ้าของของต้นโพธิ์หลายราย
หนึ่งในนั้นคือขนิษฐาและลูกสาวทั้งสอง ซึ่งไม่สามารถทำได้

เอื่อยเห็นความมุ่งมั่นของพระเจ้าพรหมทัต
และคิดว่าแม่จะมีความสุขหากได้เข้าไปอยู่ในวัง

จึงขอให้แม่ยอมเข้าไปอยู่ในวัง

แล้วตนจะเข้าไปทำงานรับใช้ในวังเพื่อดูแลต้นโพธิ์จึงยอมขยับเขยื้อน
พระเจ้าพรหมทัตดีพระทัยและประกาศรับเอื่อยเข้าวังเป็นมเหสี

ทูลถามกลางความอิจฉาเคียดแค้นของขนิษฐา
อายและอิจฉาที่เห็นเอื่อยได้ติดต่อหน้าต่อตา

หลายเดือนผ่านไป ขนิษฐา

และลูกสาวทนเก็บความริษยาไว้ไม่ได้

จึงออกอุบายไปสงขารบอกเอื่อยว่าพ่อเจ็บหนักให้กลับมาเยี่ยม
พอทราบข่าวเอื่อยก็รีบไปทันที

สามแม่ลูกวางแผนให้เอื่อยเดินข้ามสะพานไม้ที่วางหลอกไว้จนเอื่อยตก
หน้าตาย แล้วให้อายเข้าไปในวังแทน เอื่อยเมื่อตายไป

เทวดาเห็นว่ายังไม่สิ้นอายุขัยจริง

แต่ไม่สามารถกลับเป็นมนุษย์ได้ทันทีจึงกลายเป็นนกแขกเต้าบินกลับเข
าวัง

และตัดพ้อต่อว่าพระเจ้าพรหมทัตจนพระเจ้าพรหมทัตเกิดความสงสัย

ขณะเดียวกันก็ทรงเอ็นดูนกแขกเต้าเป็นอันมาก

จึงทรงจับมาเลี้ยงในกรงและเอาใจใส่เป็นอย่างดี

กระทั่งอายุเกิดความไม่พอใจ

และแคลงใจว่านกตัวนี้มีอะไรที่เกี่ยวพันกับเอื่อยก็เป็นได้

จึงหาทางกำจัดแต่นกแขกเต้าก็สามารถหนีไปได้เมื่อหลบหนีออกมาจา
กรง นกแขกเต้าต้องเผชิญกับอันตรายอีกหลายครั้ง

จนกระทั่งพบฤๅษีในป่า

จึงชุบชีวิตให้นกแขกเต้ากลายเป็นเอื่อยดังเดิม
และยังได้เสกเด็กผู้ชายคนหนึ่งชื่อลบ
ให้เป็นลูกของเอื่อยเพื่อคลายเหงา

ผ่านไปหลายปี เจ้าลบเกิดความสงสัยว่าพ่อเป็นใคร
เอื่อยจึงเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ฟัง
ทำให้ลบรองขอที่จะเข้าไปในวังเพื่อกราบทูลพระเจ้าพรหมทัตให้ทรงทราบความจริง เอื่อยได้รอมวงมาลัยฝากไปถวายพระเจ้าพรหมทัตด้วย
ลบเดินทางมาถึงพระราชวัง
ก็พยายามหาทางจนได้โอกาสเข้าเฝ้าพระเจ้าพรหมทัตและถวายพวงมาลัย พระเจ้าพรหมทัตเห็นฝีมือรอมมาลัยก็จดจำได้ว่าเป็นฝีมือของเอื่อย
ลบจึงกราบทูลเรื่องราวของเอื่อยถวาย
พระเจ้าพรหมทัตดีพระทัยที่เอื่อยยังมีชีวิตอยู่
และทรงกริ้วที่ขนิษฐากับลูกสาวทั้งสองก่อกรรมทำเข็ญไว้กับเอื่อย
จึงให้คุมขังสามแม่ลูกเพื่อรอการประหาร
และเสด็จไปรับเอื่อยกลับคืนสู่พระราชวัง

เมื่อทราบว่าสามแม่ลูกจะถูกประหารชีวิต
เอื่อยจึงขอพระราชทานอภัยโทษจากพระเจ้าพรหมทัต
ให้ลงโทษด้วยการขับออกนอกวังกลับบ้านไป
และให้ถือศีลบำเพ็ญความดีตลอดชีวิต
เอื่อยและตนโพธิ์เงินโพธิ์ทองก็มีชีวิตที่สงบสุข นับจากนั้นเป็นต้นมา